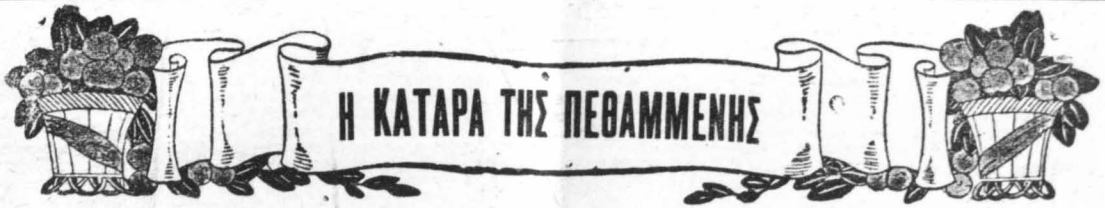

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έκλαμπρότατε, καθώς βλέπετε κι' εσείς, ή καρδιναλική στολή σας—πού φορώ—είνε τελείως άθικτη!... Δέν έχει ούτε μία κηλίδα αίματος, ούτε ένα σχήσιμο μικρό!... Έπιστρέφω σε σ'ς, σώος κι' άκέραιος... Ίσα-Ίσα, τιμήθηκαν μάλιστα κι' άπ' τις ζητωκραυγές του πλήθους, το όποιο ξεγελάστηκε άπ' το ζώλο σας κι' άπ' τη στολή σας και μέ νόμιας για την ύμετέρα εκλαμπρότητα!

— Ο καρδιναλιός εξακολουθούσε να περιεργάζεται με κρυφή προσοχή, το πελιδώ πρόσωπο του Σαμπριάκ και τά άποσκλημένα χαρακτηριστικά του. Καί σκεπτόταν:

— Κάτι—του συνέθι, αυτού του ανθρώπου!... Άλλά τί;...

Καί φωναχτά ρώτησε:

— Λοιπόν;... Πώς σάς δέχτηκε ό κόμης ντε Σαλαί;... Τί σάς είπε;

— Ω, μέ δέχτηκε ευγενέστατα!... Ήταν μόνος του στην έπαυλη, εκλαμπρότατε!... Ήταν, άπόλυτος μόνος, γιατί—όπως μου εξήγησε—ήθελε να περιποιηθώ μόνος του προσωπικά την εκλαμπρότητά σας!... Γι' αυτό, είχε ιδώσει τους υπρέτες του... Λοιπόν, τά φαγητά ήσαν έτοιμα καί.

— Δέν θά μέ σκότωνε, λοιπόν! σκέφτηκε ό Ρισελιέ χλωμάζοντας. Άπλωσε, θά μέ...δολοφονούσε, μέ τά δηλητηριασμένα φαγητά του!

— Ο Σαμπριάκ όμως, σάν να μάντεψε τη σκέμη του καρδιναλίου άπ' το χλωμάσιμά του, θιάστηκε να προσθέσει:

— Ήσαν έτοιμα λοιπόν τά φαγητά, εκλαμπρότατε... Κ' είγα μιά όρεξι άσυήθιστη!... Έπειτα, βλέπετε, έπέμεινε κι' ό κύριος κόμης, μέ τόσο ευγένεια, ώστε δέν μπόρεσα ν' άρνηθώ την πρόσκλησή του, μιά πού δέν ήταν εκεί ή εκλαμπρότης σας!... Καθίσαιμε λοιπόν στο τραπέζι, φάγαμε όλα τά φαγητά πού είχαν έτοιμαστή για την άποσσα πανερότητά σας κι' έπιασε άλλο τό κρασί στην ύγεια σας!

Έναχλημένος ό Ρισελιέ άπ' την ύπωση φλυαρία του Σαμπριάκ, τοδύνησε ν' άποσυρθή. Ό Σαμπριάκ ύποκλήθηκε θαθεία και θγαίνοντας άπ' το καρδιναλικό γραφείο, σκεπτόταν, λαχταρισμένος από θρίαμβο:

— Είνε δική μου!... Έντελώς δική μου!... Την κατέκτησα και την κρατάω δική μου τώρα!

Κι' ό Ρισελιέ, μένοντας μόνος, είχε στριβέι το πηγούνι του στο χέρι του κι' εξακολουθούσε να ψιθυρίζει σκεπτικώς:

— Κάτι του συνέθι, αυτού του διαβολό Σαμπριάκ... Άλλά τί;... Ω, πρέπει να τό μάθω!...

Ό Τραγκαθέλ κάλπαζε έφιππος. Ήταν, εϋθμος, φαίρδός, Έφτασε, τέλος, στο κοντινό μέ την έπαυλη του Σαλαί μοναστήρι του Σαιν-Λαζάρ. Έκει όμως, σταμάτησε εξαοκικά: ΕΊθε από μακριά και πρds την κατεύθυνση της επαύλειος ένα πυκνό σύννεφο σκόνης, πού τό σήκωνε μιά ομάδα έφιππων ανδρών...

Ό Τραγκαθέλ ένοιωσε μιά άόριστη άγνια τότε. Κάτι τό ανεξήγητο είχε ανεθί άπ' την ψυχή του και τοσφίγγε οδυνηρά το λαμό. Δέν μπορούσε να εξήγηση αυτή την ζαφική ταραχή του...

Κι' εξακολουθώντας να κυττάζι το σύννεφο της σκόνης, μουρμούριζε:

— Τι, εν'ν' αυτό;... Τι σημαίνει αυτό;

Η στήλη αυτή της σκόνης, φωτισμένη άπ' τον μεσημεριάτικο ήλιο και χρονιασμένη κόκκινη, άρχισε πειά ν' άπομακρύνεται μέ ταχύτητα ήλιγγιάδη... Το έφιππο εκείνο άπόσπασμα τζ.ν δέκα περίπου ανδρών, άρχισε να εξαφανίζεται πειά στο θάθος του ορίζοντος...

Κι' ό Τραγκαθέλ ένοιωσε την καρδιά του να σταματά...

Γρήγορα όμως τίναξε τη νάρκη του. Σπήρουνισε τό άλογό του και κάλπασε άστραπταία πρds την έπαυλη του Σαλαί, πού ήταν, τόσο κοντά τώρα. Έφτασε. Κατέθηκε γοργά άπ' το λαχαισμένο έλογό του.

Η πόρτα της επαύλειος ήταν ορθάνοιχτη. Γι' αυτό, άραγε;... Καί μέ σφιγμένα τά χείλη του, μέ σφιγμένη την καρδιά του, μπήκε.

— Άλλά τότε, χαμογέλασε πρόσχαρη. Όλα έ-

κει, ήσαν ήρεμα, γαλήνια, ειρηνικά, έν τάξει!...

— Λαμπρά! ψιθύρισε. Πρώτος άπ' όλους έφθασε!

Άλλά την ίδια στιγμή—και σύμφωνα μέ τη διαταγή εκείνη του Ρισελιέ, πού εδωκε πού πάνω—όλες ή πόλες του Παρισιού εκλείναν. Στην κάθε μιά, έπίσης, είχε τοποθετηθί τώρα και πρόσθετη φρουρά, άπό έναν άζιωματικό κ'έκτος λοχαφούρος.

Κι' ό καθένας άπ' τους άζιωματικούς αυτούς της κάθε πόλης, έπριθε τά χέρια του και ψιθύριζε μέ Ικανοποίηση:

— Η παγίδα μου έγινε έτοιμη... Ό Τραγκαθέλ μπορεί τώρα να κοπιάζι!... Είμαι έτοιμος να τον ύποδεχθώ όπως του πρέπει!

Και πραγματικά, όλα ήσαν, έτοιμα.

— Ως κ' ή άγχώνη, άκόμα...

...
Ός έπιστρέψουμε λίγες ώρες πού πίσω, για να παρακαλούθγουμε τρία πρόσωπα, άσπαρατήρα στη διήγησή μας: Πρίοιεται περί του Ρασκάς, του Κοριναίον και του Μονταριέλ.

Την προηγούμενη εραβιά, ό Ρασκάς είχε φύγει άπ' το καθέφιο εκείνο «Καπλιείο—Χαοτοπαγνίον—κλπ.», μέ πολύ άσχημο κέφι και θλαστημόνια ακατάπειστα. Το κρασί πού είχε πιή κεί μέσα, άν και φινόνο και κακής ποιότητας—τέτοιο τό είχε παραγγείλει, για λόγους οικονομίας—ώστόσο—όν έκανε να εδωσφι δυο—τρεις πισ—όλες. Έπειτα, έπαιξε χαρτιά κι' ή γκινια του άνοιξε πού σαφδβό ρήγμα στ' μισόδεια τσέτη του.

Έτσι, και κατά τις δέκα τό θράδυ, ό Ρασκάς έφυγε γεμάτος κακοκεφιά, γεμάτος από μελαγχολία, άλλα και μ' έδωιο έντελώς πορτοφόλι...

Κατοικούσε στην όδο Σαιν-Άντουάν, δηλαδή κοντά στη Βασιλική Πλατεία, όπου θρισκόταν τό μεγάλο της Ρισελιέ. Το σπίτι του—νιά λόγους καταραμένης οικονομίας—ήταν μιά σωστή «ποντικότερπια», μιά τρώλη άθλια.

Στό σπίτι αυτό κατοικούσε ό Ρασκάς, από τότε πού προσελήφθη ως κατάσκοπος άπ' τον Ρισελιέ. Ήταν άγαμος. Δέν μπορούσε αυτό τό άκωνήντο όν, το όποιο λεγόταν Ρασκάς, να γωνέψη την ιδέα του γάμου, της οικογενείας, της σούζου, τών παιδιών, της γαράς των, και—πρόπάντων—της φασαρίας των!

Δοκίμασε κάποτε, να πάρη μιά ύπρέτρια, τουλάχιστον. Άλλά είχε τη συνήθεια, να ιπλάη δυναί στον ύπνο του... Η ύπρέτρια του, του τό είπε την έπεινή, μέ άφέλεια... Κι' ό Ρασκάς—ταν έθουσιδήςτος κατάσκοπος πού ήταν—θιάστηκε να ή διώξει άμέσως!... Καί συγχρόνως, ήρσίστηκε να ζήση οδουμόναχος πειά στο μέλλον, για να μην μπορεί κανένας να μάθι τά μυστικά του...

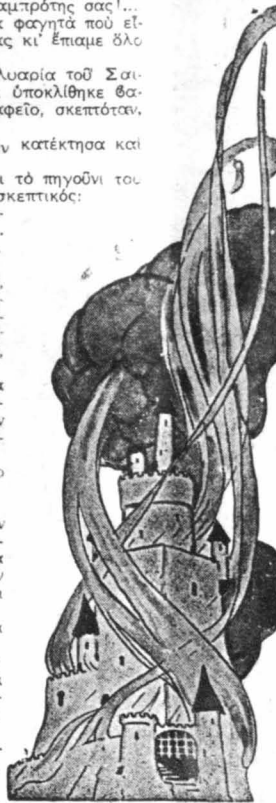
Άν εξαίρσσουμε τό ότι ήταν γαρτοπαγίτης, «μπεκρης» άπ' τους σπανούς, ψεύτης στο έπακρον, ζηλότονος στις έπιτυχίες τών συναδέλφων του και καυχησιολόγος τριμερός, κανένα άλλο έλάττωμα δέν, είχε. Κατά θάθος μάλιστα είχε κάποια αγαθάτητα ψυχής...

Άκόμη πρέπει να προσθέσουμε, ότι ήταν κεντόγονδρος... Ήταν έξαιρετικά κοντόγονδρος κι' έξαιρετικά κακοφτιαγμένος... Γι' αυτό, μπισκακούσε άθελά του, έναντιον κάθε ανδρώπου πού είχε όραση, λυγρορό και στιβαρό κορμί!... Γι' αυτό κι' ένοιωθε μιά άθελη γαιρεκακία όταν τύχαινε να συλλαμβάνη ανδρώπους όμορφου αγμώμους...

Και γι' αυτό μπισκακούσε άκόμη κι' έναντιον της ημετέρας του—ή όποια δέν τόν γέννησε όμορφον κι' αυτόν—βαρυγκομούσε διαρκώς έναντιον της μνήμης της και μουρμούριζε παραπονιτικά:

— Άργησε ή εύλογμένη να μέ κάνει, άλλα μ' έκανε!... Τόπλα νάχουν οι λεβέντες της οικουμένης, μπρός στη δική μου λεβεντιά!

Είπαμε, ότι ό Ρασκάς ζούσε οδουμόναχος. Πρέπει να διορθώσουμε λίγο, αυτή τη θεβαίονσί μας: Ό Ρασκάς ζούσε μαζί μ' ένα σκότσο, μέ τόν όποιο μάλιστα συνεννοείτο θαμιάσια, διχι γιατί ό σκόλλος άγαπούσε τόν Ρασκάς ή ό Ρασκάς τό σκόλλο!... Όχι!... Ίσα-Ίσα, ό Ρα-

σκάς άπεχθανόταν αυτόν τὸ σκύλλο του... Καί οὐ τέτοιο βάθος τὸν άπεχθανόταν, ὡς τὸ εἶχε δώσει τ' ὄνομα τοῦ πιὸ μισητοῦ ἔθρου του: Τὸν φώναζε «Κορινιάν»!

Ἄλλά κι' ὁ σκύλλος πάλι, δὲν μπορούσε ν' ἀντικρύσει τὸν κύριό του, δίχως νὰ τοῦ δείξει ἀπειλητικὰ τὰ ἀγριόβουνα του... Ἦταν ἄλλωστε κι' αὐτὸς ἕνας σκύλλος ἀκοινωνήτος, ψωριάρας καὶ ὑπουλός στὸ χαρακτήρα.

Καί γι' αὐτὸ ἀκριβῶς συνεννοῦντο τόσο καλά, γιατί ἕμοιαζαν καταπληκτικὰ τὸν χαρακτήρα, ἀφέντηρα, σκύλλος...

Γιατί, τώρα, δὲν ἔδιωχνε ὁ Ρασκάς τὸν σκύλλο του, ἢ γιατί ὁ σκύλλος τοῦ δὲν ἔφευγε μοναχὸς τοῦ μακρυὰ ἀπ' τὸν ἀνεπιθύμητο κύριό του;

Ἡ ἐξήγησις εἶνε ἀπλουστάτη: Ὁ «Κορινιάν», εἶπαμε διὲν ἦταν ψωριάρας, ἀσχημος, κάστιχος καὶ σκυθρωπός. Προκαλοῦσε συνεπῶς τὴν προσοχὴ τῶν χαμινῶν, τὰ ὁποία τὸν πετροβολοῦσαν ἀμείλιχτα, μὲ τὴν γνωστὴ ἀσπλαγχνία τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἀγαχκόζοντα λοιπὸν τὸ φτωχὸ τετράποδο, νὰ μὴν ἐξεμυτιζῆ οὔτε θῆμα ἀπ' τὴν τρώγλη τοῦ Ρασκά, ὅπου τοῦ ἔχιστον εὔρισκε δυο-τρὶς κόκκαλα νὰ γλύψει, ἀνενόητος κ' ἤσυγος... Γι' αὐτὸ, ἀναγκάζοντα νὰ μὴ φεύγῃ ἀπ' τὸν κύριό του, ἔτσι κι' ἂν δεχόταν καὶ μερικὰ λακτίσματα ἐκ μέρους τοῦ, κάπου-κάπου.

Κι' ὁ Ρασκάς πάλι, δὲν ἔδιωχνε τὸν τετράποδο «Κορινιάν» του, γιὰ τὸν ἐξῆς σοβαρὸ λόγο: Ὅπως εἶπαμε, ὁ κατάσκοπος ἦταν «μπεκρηθ» ἀπ' τοὺς σπανίους. Ἐπῖνε σάν καταδόθρα, μὲ τὴν θρησκόντουσα, χριματά στὸ πορτοφόλι του κι' ἔτσι κομπαν κομπαν θαρρεῖα καὶ θαθεῖα. Ἐπρεπε ὁμως νὰ ζυτινᾷ γωρὶς τὸ πρωτὶ, ἀναγκασμένος ἀπ' τὴν ἠμιστευτικὴ καὶ τραχειὰ ὑπερσία του...

Ποῖος θὰ τὸν ζυτινοῦσε, ὁμως;... Ἐπρεπε νὰ θρεθῆ κάποιος πλὴν τὸν ζυτινᾷ, γιατί ἄλλοιῶς ὁ Ρασκάς δὲν θάνοιγε τὰ ἔλεφάρά του, οὔτε ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιπέντε ὥρες...

Βρέθηκε λοιπὸν αὐτὸς ὁ κάποιος κ' ἦταν ὁ δυστυχῆς τοῦ σκύλλου! Εἶχε τὴν ὁμοιοιὴ νὰ τὸν γυνάσει σχετικὰ, ὁ Ρασκάς. Κ' ἡ μέθοδος τοῦ ἦταν ἀπλουστάτη: Δὲν ἔδινε φαγητὸ στὸν σκύλλο του, παρὰ μόνονα μιά φορὰ τὴν ἡμέρα, στὴς ἐσάτῃ ἢ ὡρα τὸ πρωτὶ... Κάθε πρωτὶ λοιπὸν, τὴν ἴδια αὐτὴ ὥρα, ὁ φτωχὸς σκύλλος-πεινασμένος κι' ἀξιόδακρυτος-ἀναγκάζοντα νὰ κλαψιρίζῃ... Ἀναγκάζοντα ὕστερα νὰ χτυπᾷ δυνατὰ τὰ πόδια του, νὰ χοροπηδᾷ ἀπάνω στὸν κοιμημένο κύριό του-γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς πείνας του-καί, τέλος, νὰ γαυγίξῃ δυνατὰ κι' ἀνυπόμονα...

Μ' αὐτὸν τὸν μεγαλοφυῆ τρόπο, ὁ Ρασκάς εἶχε ἐφοδιαστῆ μὲ ἀλάνθαστο κι' ἀποτελεσματικώτατο «ζυνητήρι»!

Ἐκείνῳ τὸ θράδῳ, λοιπὸν, ὁ Ρασκάς ἔγινε μὲ τσέπες ἀθροῦ ἀπ' τὸ χαρτοπακτικὸ καταγόγιό του πᾶρα πολὺ κακό-κεφος. Γύρισε στὴ τρώγλη τοῦ σιγοθλαστή-μῶντας διαρκῶς καὶ φιλοδώρησε τὸν ἄτυχο σκύλλο του μ' ἕνα λάκτισμα γενναῖο. Ἐπειτα ψαχοῦλεψε τὸ μπαῶλο του καὶ θεσπιάθηκε διὲν μάλιστα ὄλιγα τᾶλληρα τοῦ εἶχαν μείνει στὸ θάθος ἑνὸς μικροῦ σιδερένιου κουτιοῦ, τὸ ὅποιο τοῦ γρησίμεινε γιὰ χρηματοκιβώτιο.

Μόρφασε τότε ἀπὸ δυσάρεσκεια. Ἄλλὰ καὶ ψιθύρισε μὲ κάποια ἐλπίδα:

—Εὐτυχᾶς, ἀβριο θὰ πιάσουμε τὸν Τραγκαθῆ!... Κι' ἔτσι θὰ μοιραστοῦμε μὲ τὸν παλιο-Κορινιάν τῆς διακόσας χρυσῆς πιστόλες τοῦ καρδινάλιου! Ἄλλὰ τί λέω;... Τί θὰ πῆ «θὰ τίς μοιραστοῦμε»; Ἐγὼ θὰ-ἴτε πᾶρω ὅ-λες, γιατί ἐγὼ μόνος μου θὰ ὀδηγήσω τὸν Τραγκαθῆ δεμένον στὸν καρδινάλιο!

Ἡ παρήγορη ἀ'τὴ σκέψις καὶ πρὸ πάντων, τὸ κρασί ποὺ εἶνε πιῆ, τοῦ φερσαν ἕναν ὑπνο ἀπ' τοὺς βαθυτέρους. Ὡστόσο, ἐϋπνησε ἀκριβῶς στὴς ἑπτὰ τὴν ἐπομένῃ, γάρσι στα πειναλέα γαυγίσματα τοῦ σκύλλου

του. Ἐγκώθηκε, ἐφοδίασε τὸν τετράποδο σύντροφό του μὲ φαγητὸ καὶ θῆκε ἐξω στὸ σταῦλο. Ἐβγάλε ἀπὸ κεῖ τὸ ἄγκυρο του καὶ τὸ σέλλωσε. Στὶς θερμάτινες τσάντες τῆς σέλλας ἔβαλε ἕνα ζευγάρι καλῶν πιστολιῶν. ἕνα μπουκάλι κρασιῶ, ἄρκετα κομμάτια κρεατόπηττα κι' ἕνα ψωμί.

Ἦταν, ἐλέπτε, πολὺ προνοητικὸς ἄνθρωπος, ὁ κατάσκοπος Ρασκάς. Ὡπλιώθηκε ὕστερα μ' ἕνα σιτίλετο, ζώστηκε τὸ σταθί του, καθάλλικεψε καὶ τράθηξε πρὸς τὴν πόλη τῆς Μοντιάρτρης.

Ἐκεῖ, σ' αὐτὴ τὴν πόλη, εἶδε διὲν οἱ φρουροὶ εἶχαν διπλασιασθῆ. Φώναζε τότε τὸν ἀξιωματικὸ-ἀρχιφύλακα καὶ τοῦδεῖε τὴ διαταγὴ τοῦ καρδινάλιου, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἔπρεπε ὄλοι ἐκεῖ οἱ ἄνδρες τῆς φρουρᾶς κι' ὁ ἴδιος ὁ ἀξιωματικὸς νὰ ἔπα κούουν τυφλά στὶς διαταγῆς τοῦ Ρασκά.

Ὁ ἀξιωματικὸς διάθασε τὴ διαταγὴ, μὲ ὀλοφάνερη δυσἀρέσκεια.

—Καλὰ! εἶπε κατόπιν, μὲ ὕφος ξερό καὶ περιφρονητικὸ. Κι' ἐπιστρέφοντας τὴ διαταγὴ τὸν χυδαῖο ἐκείνον κατάκοπο-τὸν ὁποῖο θὰ εἶχε ἀναγκαστικὰ προεπιταμένο του, γιὰ κείνη τὴν ἡμέρα-τὸν γύρισε ὕστερα τὴ ράχι.

Ὁ Ρασκάς δὲν πευράχτηκε. Ἦταν συνηθισμένος, ἀπὸ κάτι τέτοια... Ἀνασῆκωσε λοιπὸν, μὲ ἀδιαφορὰ τοὺς ὄμους του, πέρασε τὴν πόλη καὶ τράθηξε πρὸς τὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλὸ τοῦ Τραγκαθῆ: Δὲν ἦταν σ' οὐραρὸς ἂν θὰ πρῶνοισε ὁ Τραγκαθῆ ἀπ' τὴν πόλη τῆς Μοντιάρτρης, στὸ γυριμὸ του.

Καλᾶζοντας πρὸς τὴν ἔπαυλὸ ὁ Ρασκάς, μουρμούριζε:

—Καλύτερα νὰ τὸν πιάσω, ἐκεῖ... Γιατί μπορεί, ὅταν θὰ γυρίζῃ, νὰ μὴν στὸ Παρίσι ἀπ' τὴν πόλη Σαιν-Μενύ!... Μὰ ἐκεῖ, θὰ τὸν παραμονεύῃ ὁ Κορινιάν, θὰ τὸν πιάσῃ, θὰ εἰσπράξῃ αὐτὸς τίς διακομιδὴς πιστόλες κι' ἐγὼ θὰ χασκῶ σάν ἠλίθιος κατόπιν!

Ἐπῆσε στὴν ἔπαυλὸ ἐπιτέλους, ὁ Ρασκάς. Ἄλλὰ τὴ θῆκε ἔρημη. Ἦν, φαίνοντα διὲν ἦταν ἔρημη. Δὲν θέλας νὰ μὴν ἀπ' τὴν πόλη. Ἐδεσε τὸ ἄλογό του ἐκεῖ κοντὰ, ἔκανε κύκλιο πρὸς τὰ πλάγια τοῦ σπιτιοῦ κι' ἀνέθηκε σ' ἕνα παρᾶθυρο.

Ἦσπρωξε, τὸ ἄνοιξε καὶ πήδησε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μικρὸ, πλατιὸ μὲ τὴ μεγάλη αἴθουσα, καὶ πρὸς τὰ δεξιά τῆς.

Ἐδῶ θὰ παραμονεύῃ! μουρμούρισε ἰκανοποιημένος. Δὲν ἔγω, παρὰ νὰ περιμένω!... Κρίμα ὁμως, σ' αὐτὸν τὸν Τραγκαθῆ!... Ἐἶνε καλὸ παιδί, μωῶωση καὶ τὴ ζωὴ κι' ἐγὼ σκοπεῖω νὰ τὸν πιάσω τώρα!... Τί νὰ γίνῃ, ὁμως;... Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὸ καθῆκον μου καὶ γιὰ τῆς διακόμιδὴς πιστόλες τοῦ καρδινάλιου!... Ζωὴ μου λοιπὸν εἶνε, ὁ ἀπαχογιμένος κι' ὁ θανάτος τοῦ ἄμοιρου Τραγκαθῆ!

Ἦστερα ἀπ' τὸν προκαταβολικὸν αὐτὸν ἐπικῆδειο τοῦ, ὁ Ρασκάς κλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου...

Καί τώρα, ἄς ἀφιερῶσιν με λίγες γραμμῆς καὶ γιὰ τὸν Κορινιάν:

Ὁ Κορινιάν ἦταν ἕνας καταδόχος ἄνθρωπος, μὲ μυαλὸ θαρῶ. Εἶχε καταπιστῆ μὲ ὄλα τὰ ἀγοῦδα ἔ-τα, γέλιμα τὰ «κα-τουκίνας». Καὶ καπουκίνος τᾶρα, καλόγηρος, ξεπερνοῦσε ὄλους σγεδὸν τοὺς καλογηρούς τοῦ Παρισιοῦ στὴ παληανθρώπι. Ἦταν ψεῖτης ἀναισχυλτος, φιλήδονος, τεμπήλις καὶ δειλός.

Στὴν ἀρχῆ, εἶχε σκεφθῆ ὁ πάτερ Ἰωσήφ νὰ τὸν κἀνι κατάσκοπο. Ἔρ' κοντάς τιν καταπλητότατο γιὰ τὸ τρισέβλιο αὐτὸ ἐπαγγελίαν ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῶν ἑλαττωμάτων του. Κατόπιν ὁμως, τὸν πρόσφερε στὸν Ρισοιέ, γιατί τὸν εὗρισκε ἐπικίνδυνον σάν δικόπο μαχαίρι: Ἦταν ἰκανὸς νὰ πληγώσῃ καὶ τὸν φλο μαζὺ καὶ τὸν ἔσθρο!

Τὸ ρᾶσο τοῦ κ' ἢ κουτοπόνηρη φύσιο-

Ὁ Καρδινάλιος Ρισσιέ

γνωμία του τόν έκαναν κατάλληλο για τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κατσκοποῦ ἀκόμη πὸ πολύ, ἐπειδὴ ἐντέμνε ἐπιποτασοῦν σὲ ἀφελείας κ' ἀμόρφωτες λαϊκές μάζες. Κ' ὑπερφανεύονταν γιὰ τὸ γιγάντιο ἀνάστημά του, γιὰ τὶς τεράστιες γροθιές του καὶ γιὰ τὰ λατινικά του.

Ὁ Κορινιᾶν περνοῦσε τὴν πιὸ ἀνεξάρτητὴ ζωὴ. Οὔτε σπῆτι εἶχε, οὔτε σκύλλο, οὔτε ἄλογο. Κατοικοῦσε στὸ μοναστήρι, τὸ ὁποῖο ἄλλωστε ἀπεχθονόταν, γιὰτὶ κάθε φορὰ ποῦ πατούσε τὸ πόδι του ἐκεῖ, τὸν ἐκλείναν ἀμέσως στὸ «πειθαρχεῖο» γιὰ νὰ ἐκτίσει πλήθωρα παλαιῶν κ' νέων φυλακισμένων...

«Ἄλλωστε, ἡ μανία τοῦ ἠγούμενου πατέρ' Ἰωσήφ νὰ φυλάκιζῆ τὸν Κορινιᾶν—μόλις τὸν τσάκωνε στὰ χέρια του—προερχόταν ἀπὸ δύο λόγους: Πρῶτος, γιὰ νὰ μὴ χυλάτῃ τοὺς ἄλλους καλογύρους, σὰν τέλειος φαλλόσιος ποῦ ἦταν. Κ' ὕστερα, γιὰτὶ τὸν χρυσομοποιοῦσε κ' ὁ ἴδιος—πότε-πότε—γιὰ κατασκοπευτικές ὑπηρεσίες κ' ἤθελε νὰ τὸν ἔχῃ πάντα πρὸχειρον.

Παρ' ὅλο τοῖπόν, πού δὲν εἶχε ἐνοικίασι ἐξωτερικὰ κατοικίᾳ ὁ Κορινιᾶν, ὡστόσο δὲν ἦταν καθόλου ἄστεγος. Ἐκτός τῆς φυλακῆς τοῦ μοναστηρίου, εἶχε καὶ πληθώρα ἄλλων σπιτιῶν στὴν πόλι, στὰ ὅποια εὑρίσκε πάντοτε θαυμασιὰ ὑποδοχῆ. Εἶχε πάντα τὸ πορτοφῶλι του γεμάτο, καλοπληθῶνε κ' ἀνταμειβόμεν ὕστερα γενναϊόδωρα τόσο ἀπ' τὸν καρδιανάλιο, ὅσο κ' ἀπ' τὸν πατέρ' Ἰωσήφ.

Τέτοιος ἦταν ὁ Κορινιᾶν: «Ένας κινικός φιλόσοφος κ' ἕνας ἀλλήτριος τοῦ χριστοῦ εἴδους, ἡ δὲ ζωὴ του ἦταν μιὰ διαρκὴς ἐναλλαγὴ κραπιᾶλης, κατασκοπείας, φυλακίσεων καὶ τιμωριῶν.

Ὅπως εἶδαμε—κατὰ τὴν θραυδιὰ ἐκείνη—ὁ Ρασκάς σηκώθηκε ἀπ' τὰ μεσάνυχτα σκεδόν κ' ἔφυγε ἀπ' τὸ κακὸφημο χαρτοπαίγνιο. Ἦταν, πιὸ ἐγκρατὴς αὐτός καὶ δὲν παρασυρόταν πολὺ ἀπ' τὴ γκ'νίνα ἢ ἀπ' τὸ κρασί.

Ὁ Κορινιᾶν ἔμεινε, ἔμεινε. «Ἐμεινε ἐκεῖ ὡς τὴ χαραυγὴ ἡμέρον, ἀφοῦ κατάρρε ἐνωμηταζὺ νὰ πεισὴ μιὰ νοστιμούλα ὑπερήτρια, ὅτι ἦταν ἀπόλυτὴ ἀνάγκη...νὰ τὴν ἐξομολογήσῃ... Ἦ ὑπερήτρια, θέλοντας συγχρόνος καὶ τὸ φουκοκωμένο θαλλάν του τοῦ καποκινίου, ἀναγνώρισε τὸ πείσιγνι τοῦ πράγματιος καὶ πείσιγνι ἁμώσος νὰ εἰ ζ ε μ ο λ ο γ η θ ἦ...»

Κατὰ τὴν χαραυγὴ λοιπόν, ὁ Κορινιᾶν ἀναπήθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι, μὲ τὸ κεφάλι του θαρό.

«Φοῦ, διάβολε! ὄρυχθηκε ὁ καποκινικός. Ἄργησα! Ντύθηκε θιαστικά κ' ἔτρεξε στὸ μοναστήρι. Μήκε τ' οὐτός σταυλους, σέλλωσεν ἕνα μουλᾶρι—ἄλογο δὲν ὑπῆρχαν ποτέ, σὲ μοναστήρι καλογύρων—ζώτικη ἕνα σπαθὶ κάτω ἀπ' τὸ ράσο του καὶ τράβηξε γοργὰ γιὰ τὴν πύλη Σαίν-Ντενύ.

Εἶδε ἐνιασχμένῃ κ' ἐκεῖ τὴ φρουρά, ὁ Κορινιᾶν. Κ' ἐκεῖ ἐπίσης ὁ ἀξιωματικὸς ἀρχιφύλαξ ἤξερε, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συλληφθῆ κάποιος συνομητῆς ὀνομαζόμενος Τραγκαβέλι.

Κ' ἐκεῖ ἐπίσης, ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς μόρφασε μὲ δυσαρέσκεια, ὅταν εἶδε τὴ διαταγὴν πού τὸν ἔθετε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ καποκινίου. «Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε τρόπος, ν' ἀντισταθῆ σὲ διαταγὴν τοῦ ἐκλαμητόρατο, ὁ ἀξιωματικὸς, μουρμούρισε:—Καλὰ-καλὰ!... Θὰ σὲ ὑπακούουμε σ' ὅτι διατάξῃ, κύρ-καλόγερε!...

Καὶ μέσα του, μὲ λύσσα κρυφῆ, πρόσθεσε:

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ὅλους τοὺς ρασοφόρους τῆς Γαλλίας, ἀπ' τὸν καρδιανάλιο ὡς τὸν σατανᾶ αὐτὸν ἐδῶ!

Ὁ Κορινιᾶν ἔρριξε γύρω του μιὰ βλοσυρὴ ματιά. Δὲν τὸν χωροῦσε ὄμως, ὁ τόπος. Καὶ σκέφτηκε σὲ λίγο:

—Τὶ κάθουμαι ἐδῶ...

Μπορεῖ ὁ Τραγκαβέλι, γυοῖζοντας, νὰ μὴν περάσῃ ἀπὸ μένα, ἀλλὰ ἀπ' τὴν πύλη τῆς Μοντμάρτρης!... Γιατὶ νὰ μοιραστῶ τὶς διακόσιες πιστολές, μ' ἐκείνο τὸ γουροῦν τὸν Ρασκάς;... Δεὶ πάω καλύτερα ὡς τὴν ἔπαυλι τοῦ ντὲ Σαλαί, νὰ πιάσω μῖνος μου τὸν Τραγκαβέλι;

Ἦ ἰδέα τοῦ φάνηκε θαυμάσια.

Καὶ τρέμοντας μήπως τὴν εἶχε σκεφτῆ ἐνωμηταζὺ κ' ὁ Ρασκάς, ἔφυγε ἀπ' τὴν πύλη, σπηρούσας τὸ μουλᾶρι του, καὶ τὸ ἀνάγκασε νὰ τρέχῃ μὲ κλωτσιές καὶ μὲ ξεθεωτικὸς καλπασμοὺς πρὸς τὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλι τοῦ ντὲ Σαλαί.

Ἔφτασε τέλος ἐκεῖ. Τὴ βρῆκε ἔρημη ἀκόμα. Ἔβλεπε τὸ μουλᾶρι του πίσω ἀπὸ

μιὰ φράχτη, καὶ σφίγγοντας τὴ λαθὴ τοῦ κρεμμένου σπαθιοῦ του, προώρησε σὸ σπῆτι.

Κανένας δὲν ὑπῆρχε στὴν κεντρικὴ αἴθουσα:

—Δόξα σοὶ ὁ Θεός! μουρμούρισε μὲ ἀγαλλίασι ὁ καποκινικός. «Ὅλες ἡ πιστόλες θὰ εἶνε δικές μου... Ἄς φροντῶ τώρα νὰ παραμονεύω ἀπὸ κάπου, ὡστε νὰ βλέπω δίχως νὰ μὲ βλέπουν!

Εἶδε τὴν πόρτα τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ δωατοῦ. Τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἔκανε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἀλλὰ τὴν βρῆκε κλειστή: Ἦταν ὁ Ρασκάς ἤδη, κρυμμένος μέσα!

Ἀνύποτος ὁ Κορινιᾶν, τράβηξε τότε πρὸς τὸ ἀριστερὸν δωατοῦ. Ἦ πόρτα του ἦταν ἐκλειδωτή. Τὴν ἀνοίξε, μτήκε μέσα, καὶ τὴν κλειδῶσε προφυλακτικά. «Έκανε νὰ προχωρήσῃ κατὸ πιν πρὸς τὰ μέσα, γιὰ νὰ ἀντιληφθῆ καλὰ ποῦ βρισκόταν.

Μὰ μόλις γύρισε τὸ κεφάλι του, ἔμεινε καταπληκτος, καὶ μουρμούρισε:

—Μπα!... Ὁ Μονταριό!

—Ὀλόκληρος, αἰδεισώματα διαβολοκαλόγερε! εἶπε σαρκαστικά, ἐκείνος. Πᾶς εἶσθε;... Καὶ τί ζητάτε τόσο κλέφτικα, δὴ πέρα;...

Κατὰ τὰ ἐξημερώματα αὐτῆς τῆς ἰδίας ἡμέρας, σὸ σπῆτι τοῦ Τραγκαβέλι, φερσκότουσαν οἱ δύο φίλτατοί του: Ὁ κόμης ντὲ Μωλοῦ κ' ὁ Μονταριό.

Ὁ Τραγκαβέλι τοὺς διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια, ἔλα τὰ σχετικά γιὰ τὴ συνομητικὴ σύσχεψι τοῦ μεγαρόνι ντὲ Γκιζ, καὶ γιὰ τὴν ὑπόσχεσι πού εἶχε δώσει στὴν Ἀναῖτα ντὲ Λεσπάρ.

—Λοιπόν; ρώτησε στὰ τελευταῖα ἀτάραχος, ὁ Μωλοῦ. Πρόκειται λοιπόν νὰ ἐνωθῆ ὁ καρδιανάλιος Ρισελιέ;

Ὁ Μονταριόλ ἦταν γλωμιός. Ὁ Τραγκαβέλι εἶχε πυρετό, ἀπ' τὴν ταραχὴ του...

Κ' ὁ κόμης ντὲ Μωλοῦ ἐξακολούθησε ψυχρά:

—Ὁ κύριος ντὲ Σαλαί ἐλπίζει, ὅτι ὁ καρδιανάλιος Ρισελιέ θὰ πᾶν στὴν ἔπαυλι ἐκείνη!... Κ' ὁ καρδιανάλιος, ἀπὶ νὰ βρῆ ἐκεῖ τὸν Σαλαί, θὰ συνατήσῃ τὴν δεσποινίδα ντὲ Λεσπάρ, ἢ ὁποῖα—μὲ τὸ σπαθὶ σὸ χερί της—θὰ τὸ προτείνῃ μονομαχίᾳ.

—Ἄχ, τὸ γενναῖο κ' ὡμορφο κορίτσι! διέκοψε μουρμουρίζων ὁ Μονταριόλ.

—Κ' εἰσεῖ, φίλε μου Τραγκαβέλι, θὰ εἶσθε ἐκεῖ μόνο καὶ μὴ νὰ γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξετε, ὅτι δὲν εἶστε κατάσκοπος τοῦ Ρισελιέ! ἐξακολούθησε πὸ παγερά, ὁ Μωλοῦ. Κ' ἂν ἡ δεσποινὴ ντὲ Λεσπάρ οκοθῆ στὴ μονομαχίᾳ αὐτῇ, εἰσεῖ θὰ ἐξακολουθήσετε τὴ μονομαχίᾳ γιὰ λογαριασμό της!... Ἔτσι δὲν εἶνε;

—Μαί! μουρμούρισε ὁ Τραγκαβέλι, σφίγγοντας τὰ δόντια του.

Ὁ Κόμης ντὲ Μωλοῦ ἔγινε σωστὸ ἀγαλμα ἀπὸ πάγο, τῆρα. Καὶ σιγά-σιγά, τονίζοντας τὴν κάθε του λέξι χαριστικά, συνέισε:

—Λοιπόν, θέλετε νὰ σοῦ πῶ τὴ γνώμη μου;... Τίποτα τέτοιο δὲν θὰ συμβῆ, φίλε Τραγκαβέλι!... Ὁ καρδιανάλιος δὲν θὰ πᾶν ἐκεῖ, ἀπὶ νὰ βρῆτε ἐκεῖ τὸν Ρισελιέ, θὰ βρῆτε κανένα γερό ἀπόσπασμα λογοφόρων, τὸ ὁποῖο θὰ σᾶς τραβῆξῃ σέρνοντας γιὰ τὶς φυλακὲς τοῦ φρουρίου τῆς Βασίλλης!

—Διάβολε! μούγκρισε ὁ Μονταριόλ.
—...κ' ἀπ' τὴ Βασίλλης ὕστερα, θ' ἀνεβῆτε στὴν ἀγγόνῃ! πρόσθεσε ψυχρὰ ὁ Μωλοῦ.

Τὰ μάτια τοῦ Τραγκαβέλι πέτασαν φλόγες.
—Μὰ τὴν ἀγαπῶ!... ὠνάεζε. Καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα θὰ της. Δώσω, ἀρκεὶ νὰ τὴν κατακτήσω!... Τὴ λατρεύω!...
—Ἄν κερδίω, κερδίω τὴν εὐτυχία μου!... Κ' ἂν χάσω, χάσω ἀπλῶς τὴ ζωὴ μου!

Ὁ Μωλοῦ ἔρριξε ἕνα θλέμμα στὸν Τραγκαβέλι. Κ' ὕστερα εἶπε:
—Ἴσως νάχετε δίκαιο!... Τὸ πᾶν ἐξαρτάται ἀπ' τὴν ἰδέα, τὴν ὁποία σχηματίζει κανένας γιὰ τὴν εὐτυχία του!... Ἐσεῖς σχηματίζετε ἤδη, αὐτὴ τὴν ἰδέα σας... Ἀκολουθήστε τὴν λοιπόν, ὡς τὸ τέλος!... Πηγαίνετε μόνος σας νὰ κόψετε τὸ λαϊμὸ σας, ἀφοῦ δὲν μᾶς θέλετε συντροφιά!...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ... Κορινιᾶν